

то хване една жабка, цѣла я глътне. Жабата плаче, моли ѝ се, но тя не иска да знае. Тя я нагълта, безпощадна е, не иска да знае. Затова я наричатъ змия. Гълъбътъ като се приближи до нѣкое житно зърно, самото зърнце му казва: братко, глътни ме! Всички зърнца се радватъ, защото въ гълъба има една висша култура, въ която тѣ могатъ да се подигнатъ. Житнитѣ зърнца сж разумни души, азъ мога да се разговорямъ съ тѣхъ. ще кажете: и това го бива! Житнитѣ зърнца били разумни души! Щомъ у житнитѣ зърнца нѣма души, и у хората нѣма души. Азъ мжчно мога да се съглася съ васъ, затова нѣкъ подържамъ: ако у човѣка има душа, и у житното зърнце има душа. Азъ още не сжмъ видѣлъ, кждѣ сж душитѣ въ съврѣменитѣ хора. Щомъ иматъ души, тѣ трѣбва да общатъ! Щомъ единъ човѣкъ убива своя ближенъ, дѣ му е душата? Когато единъ ножъ се нѣтъкне въ тебе и те убие, плаче ли за тебе? Не, моята разумна ръка никога нѣма да влѣзе въ тебе и да те убие, но ножътъ — може. И ако моята ръка е разумна, ако азъ съмъ разуменъ човѣкъ, никога нѣма да причиня комуто и да е страдания, защото тия страдания ще бждатъ едновременно и мои страдания. Ине, съврѣменнитѣ хора, мислимъ, че страданията и радоститѣ сж за смѣтка на тия, които страдатъ и се радватъ. Не е така, обаче.

Сега, за да обясня тази си мисль, ще ви приведа единъ митологически разказъ, или една митологическа приказка, която сжществува въ разни форми. Тя е отъ източенъ произходъ, създадена нѣкъдѣ въ Египетъ, или въ Индия. Като тази